

Arrest

nr. 218 522 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Benoit DHONDT
Rotterdamstraat 53-55
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Elsy BYUMA, die loco advocaat Benoit DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat An Sofie DEBERSAQUES, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2015 dient verzoeker, als minderjarige, een asielaanvraag in.

Op 31 mei 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 201 538 van 22 maart 2018 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 4 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Op 11 maart 2019 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: M.

geboortedatum: 17.02.2000

geboorteplaats: Shamshapor

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten olle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 11.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 11.03.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft en dan hij van plan is om met haar in de toekomst te gaan samenwonen, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Verder stelt betrokkene dat hij in Afghanistan geen familie meer heeft, terwijl uit zijn asioldossier blijkt dat zijn ouders, twee zussen en twee broers wel nog in Afghanistan verbleven. Het feit dat betrokkene's broer, die in 2016 nog naar Afghanistan terugkeerde om er te huwen, in België verblijft, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf en kan een terugkeer van betrokkene naar Afghanistan niet in de weg staan. Betrokkene toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.04.2018 (13 qq) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 11.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.04.2018 (13 qq) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd gehoord op 11.03.2019 door de politiezone Antwerpen verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van het feit dat hij er nog steeds problemen zou hebben. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 09.12.2015. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 11.03.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij maakt enkel gewag van psychologische problemen waarvoor hij in therapie is bij Solentra. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is

groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van onder meer de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij moet weten naar waar hij wordt gerepatrieerd en wat de veiligheidssituatie is in dat deel van Afghanistan, rekening houdende met de conflictsituatie op de grond, talibanaanwezigheid en zijn persoonlijke elementen zoals het feit dat zijn voltallige familie in Turkije is, hij netwerk-loos is, hij psychische problemen heeft, hier de voorbije jaren van zijn jeugd gesocialiseerd en veranderd is, hij een langdurige relatie met een Westers meisje heeft zonder de Afghaanse gebruiken daarin te volgen, zijn broer erkend werd als vluchteling omdat hij gewerkt had als tolk.

Verzoeker vervolgt zijn uiteenzetting met betrekking tot Kaboel:

"Intern vestigingsalternatief

Indien men verzoeker 'gewoon' naar Kaboel zou willen overbrengen zou er eerst moeten onderzocht worden of Kaboel een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief is rekening houdende met artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS dient dit te onderzoeken, niet verwerende partij en het is een onderzoek dat een verwijderingsbeslissing vooraf moet gaan.

Zonder netwerk, met zijn volledige familie in het buitenland, en na jarenlange afwezigheid kan verzoeker in Kaboel geen toegang krijgen tot basisvoorzieningen :

"A study by OXFAM among returnee populations in Kabul found that most returnees depend on relatives for accommodation and other in-kind support Those who have returned some years ago reported a deterioration of the situation for returnees in Kabul, because of increased prices, unemployment, insecurity and crime (162). Around 80 % of Kabul's population, a mix of recent and long term IDPs, returnees, economic migrants and original inhabitants, lives in informal settlements. Not only newly displaced or returnees, but also some older-generation displaced people still find it hard to integrate in the city and find stable employment, and are often cut off from humanitarian help destined for recent arrivals (163). Due to these massive and prolonged population movements, Nassim Majidi, Director of Consultancy Samuel Hall, refers to the humanitarian situation in Kabul as a 'powderkeg, with poverty, greater risks of natural disasters, disease and social instability' (164)" (stuk 8, EASO, COI Report Afghanistan: Security situation update, may 2018, pg 34).

Volgens UNHCR is er actueel geen veilig intern vestigingsalternatief in Kaboel voor jonge Afghanen.

"In the specific case of Kabul as a proposed area of IFA/IRA, UNHCR provides the following guidance (see Section III.CA). To assess the relevance of Kabul as a proposed IFA/IRA, and in particular the risk that the applicant would face a real risk of serious harm, including a serious risk to life, safety, liberty or health, or one of serious discrimination, decision-makers must pay due regard to the negative trends in relation to the security situation for civilians in Kabul.

Of particular relevance is the February 2018 annual report on the protection of civilians, where UNAMA noted that in 2017 it "continued to document the highest levels of civilian casualties in Kabul province, mainly from indiscriminate attacks in Kabul city. Of the 1,831 civilian casualties (479 deaths and 1,352 injured) documented in Kabul province, 88 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti- Government Elements in Kabul city/"17

UNAMA reported that the number of civilian casualties in Kabul city caused by suicide and complex attacks in 2017 represented 70 per cent of all civilian casualties in Afghanistan in 2017 caused by such attacks, UNHCR notes that civilians who partake in day-to-day economic and social activities in Kabul are exposed to a risk of falling victim to the generalized violence that affects the city. 19 Such activities

include travelling to and from a place of work, travelling to hospitals and clinics, or travelling to school; livelihood activities that take place in the city's streets, such as street vending; as well as going to markets, mosques and other places where people gather.

To assess the reasonableness of Kabul as a proposed IFA/IRA, it must be established that the applicant will have access in Kabul to;

- (i) shelter;
- (ii) essential services, such as potable water and sanitation, health care and education;
- (iii) livelihood opportunities, or proven and sustainable support to enable access to an adequate standard of living.

Relevant information to be taken into account by decision-makers in this regard Includes the grave concerns expressed by humanitarian and development actors about the limits of Kabul's absorption capacity,

Since the fall of the former Taliban regime in 2001, Kabul City Region has seen the largest population increase in Afghanistan. Official population estimates indicate that by early 2016 Kabul City Region had 5 million residents, 60 per cent of which were in Kabul city.²⁰ In addition, as noted in Section II. F, in 2016 more than one million Afghans returned from Iran and Pakistan, followed by an additional 620,000 returnees in 2017. The Protection Cluster in Afghanistan noted already in April 2017, following the 2016 returns but prior to most of the 2017 returns, "The enormous surge in returns [from Pakistan and Iran] resulted in extreme stress on the already overstretched absorption capacity in Afghanistan's main provincial and district centres, as many Afghans joined the regions of IDPs unable to return to their areas of origin due to the worsening conflict. [...] With limited job opportunities, no social protection nets and poor shelter conditions, displaced people not only face increased protection risks in their daily life, but are also forced into' secondary displacement and negative coping strategies, like child labour, early marriage, reducing quantity and quality of food etc. "²¹ According to the Afghan Living Conditions Survey 2016-2017", 72.4 per cent of the urban population in Afghanistan live in slums, informal settlements or inadequate housing households.²² The International Growth Centre noted in January 2018, "Kabul has been undergoing rapid urbanisation for the last three decades. Population growth in the city is outpacing the city's capacity to provide necessary infrastructure, services and jobs to citizens, resulting in the emergence of widespread informal settlements that house an estimated 70% of the city's population."²³

Against a background of general concerns about rising poverty levels in Afghanistan, with the proportion of the population living below the national poverty line reportedly having increased from 34 per cent in 2007-2008 to 55 per cent in 2016-2017,²⁴ the Asia Foundation's 2017 Survey of the Afghan People found that perceptions of a worsening financial situation was most common in the Central/Kabul region, at 43.9 percent.²⁵ It was reported that 55 per cent of households in Kabul informal settlements were severely food insecure.²⁶

OCHA's 2018 Humanitarian Needs Overview ranks Kabul among the 10 provinces (out of a total of 34 provinces) that are "the most conflict- affected".²⁷ In addition, the Humanitarian Needs 'needs are particularly pronounced in large urban centres, including Kabul and Jalalabad City, where both IDP and returnee populations have congregated in search of income and livelihoods opportunities as well as access to basic and essential services. Humanitarian needs in these two provinces comprise 42 percent of all those relating to internal displacement and cross-border influxes, "²⁸

Against the background of the considerations relating to the relevance and reasonableness analysis for Kabul as a proposed area of and taking into account the overall situation of conflict and human rights violations, as well as the adverse impact this has on the broader socio-economic context, UNHCR considers that an XFA/IRA generally not available in Kabul" (stuk 4, pg 9-10),

Uw Raad heeft dit bevestigd in arrest nr. 217 609 van 27 februari 2019.

Het kwam in casu aan verwerende partij toe om een grondig en zorgvuldig onderzoek te doen op basis van alle elementen in het dossier en op basis van de recente landeninformatie die beschikbaar is over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat dit gebeurd is.

-Persoonlijk profiel

Verzoeker loopt een ernstig risico op onmenselijke behandeling in Afghanistan op grond van zijn persoonlijke profiel.

Voor verzoeker is er actueel geen veilige plek in Afghanistan.

Zijn broer die erkend werd als vluchteling verblijft hier op het grondgebied, Familielid zijn van iemand die als tolk voor de overheid/buitenlanders gewerkt heeft kan volstaan om zelf doelwit van vervolging te worden:

"Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection

on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of non-State actors for reasons of their (imputed) political opinion or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution. Such persons include;

- a) government officials and civil servants;
 - b) members of the ANP and ALP and former members of the ANDSF;
 - c) civilians associated with or perceived as supportive of the ANDSF / pro-government forces;
 - d) civilians associated with or perceived as supportive of the international military forces;
 - e) humanitarian workers and development workers;
 - f) human rights activists;
 - g) other civilians perceived as supporting the government or the international community (stuk 4, pg 48)
- "AGEs have been reported to target family members of individuals with the above profiles, both as acts of retaliation and on a "guilty by association" basis, 305" (stuk 4, pg 48)

Zijn voltallige gezin is Afghanistan ontvlucht en verblijft in Turkije. Hij heeft met andere woorden geen netwerk in Afghanistan en zonder netwerk van dichte familie is het na een jarenlang verblijf in een Westers land bijna onmogelijk toegang te krijgen tot economische opportuniteiten, bescherming, onderdak, voedsel, en andere basisvoorzieningen. Het was bijzonder onzorgvuldig van verwerende partij om te verwijzen naar verzoekers verklaringen in zijn asiëldossier voor wat betreft de locatie van zijn familie, terwijl deze verklaringen gedateerd zijn en het conflict in Afghanistan zo volatiel. Verzoekers verklaring dat zijn familie weg was uit Afghanistan had ernstig genomen moeten worden.

Verzoeker zelf is nadat hij hier als vijftienjarige is toegekomen, na drie jaar en half enkel verder verwesterd, hetgeen hem in ernstige problemen zou brengen in Afghanistan. Zijn kledij, zijn haarstijl, zijn gedrag, zijn accent, en bovenal zijn mentaliteit hebben stuk voor stuk ingrijpende veranderingen ondergaan.

Eender waar hij komt zal hij moeten uitleggen wie hij is, waar hij de voorbije jaren was, waar zijn familie is, waarom ze vertrokken zijn, waarom zijn broer vertrokken is, ... allemaal zaken waardoor zijn profiel als afwijkend en erg kwetsbaar gepercipieerd zal worden wat hem blootstelt aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Ten eerste blijkt uit de rechtspraak van het EHRM specifiek met betrekking tot een risico voor terugkeerders naar Afghanistan dat wie gepercipieerd wordt als iemand die sociale, religieuze normen overschrijdt en straffen riskeren die gaan van isolement en stigmatisering tot een gerelateerde misdaden. Transgressie van sociale normen kan zowel in een gemeenschaps- of familiale context zijn en kan ook bv onenigheid zijn over hoe het familiaal leven dient te verlopen. Het EHRM wijst er in dat arrest op dat er geen specifieke omstandigheden eigen aan het geval zijn die aantonen dat de betrokkene effectief zo zal behandeld worden, maar dat het Hof het algemene risico aangegeven door statistische en internationale rapporten niet kan negeren.

EHRM, N. t. Zweden, nr. 23505/09, 20 juli 2010:

"55, The Court, firstly observes that women are at particular risk of ill-treatment in Afghanistan if perceived as not conforming to the gender roles ascribed to them by society, tradition and even the legal system. The UNHCR thus observed that Afghan women, who have adopted a less culturally conservative lifestyle, such as those returning from exile in Iran or Europe, continue to be perceived as transgressing entrenched social and religious norms and may, as a result, be subjected to domestic violence and other forms of punishment ranging from isolation and stigmatisation to honour crimes for those accused of bringing shame to their families, communities or tribes. Actual or perceived transgressions of the social behavioural code include not only social behaviour in the context of a family or a community, but also sexual orientation, the pursuit of a professional career, and mere disagreements as to the way family life is conducted, "

"58. The Court points out that there are no specific circumstances in the present case substantiating that the applicant will be subjected to such treatment by X, but the Court cannot ignore the general risk indicated by statistic and international reports. "

Deze rechtspraak zou moeten duidelijk maken dat men een risico dat gesubstantieerd wordt in verschillende rapporten en dat zijn oorzaak vindt in een verandering (echt of gepercipieerd) die plaatsgevonden heeft na de vlucht, in het gastland, en zich uitsluitend in de toekomst afspeelt, nooit volledig concreet kan gemaakt worden en dat een zekere mate van speculatie niet valt uit te sluiten. In het arrest Raposhvili tegen België heeft het EHRM ook geoordeeld dat een zekere graad van speculatie over wat iemand overkomen zal na verwijdering niet uit te sluiten valt (EHRM, Paposhvili t. België, 13 december 2016, §178).

UNHCR heeft in de richtlijnen van 2018 nu voor de tweede maal het profiel van individuen die gepercipieerd worden als verwester opgenomen als risicoprofiel, UNHCR focust daarbij op terugkeerders en hoe kwetsbaar ze zijn.

UNHCR geeft aan dat terugkeerders moeite hebben hun leven herop te bouwen. Dat ze erg kwetsbaar zijn en moeilijk toegang hebben tot levenshond, eten en onderdak, en niet veilig in hun regio geraken:

¹Returnees reportedly experience severe difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan.²³⁸ They are reportedly highly vulnerable with poor access to livelihood food, and shelter.²³⁹ Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their areas of origin; loss of livelihood and assets; lack of access to health care and education; and difficulties in reclaiming land and property." (stuk 4, 36-37)

Voor terugkeerders uit Westerse landen wordt dan verduidelijkt dat er rapporten zijn dat ze bedreigd werden, gefolterd of gedood door AGE's omdat men aannam dat ze waarden hadden overgenomen die westers waren of buitenlanders in hun eigen land geworden werden, of dat ze spionnen waren gesteund door een westers land. De klemtoon ligt erop dat AGE's dit zo aannemen en dat het niet noodzakelijk ook zo is. Terugkeerders worden behandeld met achterdocht door hun gemeenschap:

*i) Individuals perceived as "Westernized"

There are reports of individuals who returned from Western countries having been threatened, tortured or killed by AGEs on the grounds that they were perceived to have adopted values associated with these countries, or they had become "foreigners" or that they were spies for or supported a Western country.²⁹⁷ Returnees are reportedly often treated with suspicion by the local community as well as by State officials, leading to discrimination and isolation.²⁹⁸ Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.i (humanitarian workers and development workers) and profile 1.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason " (stuk 4, 46-47).

UNHCR wijst erop dat terugkeerders uit westerse landen een erg kleine groep zijn die gemarginaliseerd wordt, dat ze gewoonlijk niet aanvaard worden, dat ze gezien worden als bedriegers en mislukkelingen, en opvallen door hun voorkomen en kledij. Er wordt ook gesteld dat achterdocht ten opzichte van Europese terugkeerders groter is naarmate ze langer in het buitenland geweest zijn. Jonge mannen lopen specifiek risico voor rekrutering door AGE's door hun hoge zichtbaarheid in rurale streken, sociale isolatie en gebrek aan netwerk en inkomen. Een terugkeerder kan je ook herkennen aan zijn haar, kledij en stijl. Het is bijzonder moeilijk om weer aansluiting te vinden bij familie en gemeenschap, zeker op religieus vlak. Er is een duidelijk afwijzing, en zeker wat terugkeer naar Taliban gecontroleerde gebieden betreft willen ze niet opvallen als terugkeerder uit Europa:

*The Swedish Network of Refugee Support Groups reports that returnees from western countries are a small group, marginalized in comparison to the vast amount of Afghans who have arrived from neighbouring countries, mainly Pakistan. They are generally not accepted, and are seen as fraudulent or failures. After several years in the West, they stand out through their appearance and clothing. Swedish Network of Refugee Support Groups (FARR), Utvisning Till Afghanistan Trots Nya Larm - Men Många Raddades, 9 October 2017, <http://farnse/en/aktuelit-apress/notiser/1495-grupputvisning-till-afghanistan-trots-nya-larm>. The Danish Refugee Council reports that suspicion of returnees from Europe or "the west" more generally is greater the longer the returnee has stayed outside Afghanistan and the further away the returnee has been. Furthermore, young returnee boys and men are at particular risk of recruitment by extreme groups or criminal networks as a result of their high visibility in rural areas, social isolation and lack of social networks and income, Danish Refugee Council, Tilbagevenden til Afghanistan, October 2017, <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2Q17.pdf>, p. 16. "[S]tate authorities perceive young male returnees as a security threat as the lack of education or job opportunities mean that they can easily turn to drug trafficking or are considered soft targets for recruitment by armed non-state actors." Asylos, Afghanistan: Situation of Young Male 'Westernised' Returnees to Kabul, August 2017; <https://asylos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernisedreturnees-to-Kabul-I.pdf>, p. 18, "In terms of westernized lifestyle and religious issues, they [returnees] aren't perceived very well. It has been very easy to recognize a person if someone has been to Europe from the way of style, haircut and clothes. [T]here are times they are excluded from the society. [...]. For someone who has been in Europe for 5 or 6 years and he has been away from religious issues, it is very difficult to reintegrate into the family and society. (There have been case that returnees were marginalized by the family because they are too westernized and they can create problems for their brother, their sister and parents, so they tell them don't come to the area and stay away from us " Ibid., pp. 37-38. "[T]here is a clear rejection of those who have changed when abroad [...] Society fears returnees as they are perceived as intoxicated y western values; some of the youngest ones even picked up an accent when speaking Dari or Pashto, making them foreigners in their own home country" There is a clear rejection of those who have changed when

abroad: for example, some might have embraced secularism or might have turned towards another religion; other might have discovered their sexuality and became homosexuals. Such behaviours will be rejected and will cause rejection if not death." Ibid., p. 39. "[Many [...] young people wanted to h/de the fact that they had been in the UK [...] When traveling in Taliban-held areas in particular, they would not want to be heard speaking English or to be seen to have international contacts on their phone". E. Bowerman, *Risks Encountered after Forced Removal: The Return Expériences of Young Afghans*, February 2017, [http : //Www, fm review. org/sites/fmr/files/FM Rdownloads/en/resettlement/ bowerman.odf](http://www.fmreview.org/sites/fmr/files/FM_Rdownloads/en/resettlement/bowerman.odf) (stuk 4)

Verzoeker voegt een brief toe van zijn partner, en verschillende foto's en documenten die hun relatie ondersteunen. Hoewel verzoekers ouders op de hoogte zijn van de relatie met zijn vriendin en haar zelfs al een geschenk hebben gegeven, zal de bredere Afghaanse samenleving erg afkeurend reageren op een relatie met een atheïstisch westers meisje dat nog eens voetbal speelt ook, zonder dat er sprake is van zelf maar een huwelijk.

Zijn begeleiders zeggen van M.: "M. was een bruggenbouwer tussen culturen. M. voelde zich duidelijk thuis bij westerse, democratische en meer liberale ideeën. Hij paste deze zelf toe en hielp ons ook ze te vertalen naar de andere leerlingen van zijn klas." (stuk 9)

Verzoeker heeft ook ernstige psychologische problemen die hem in gevaar kunnen brengen bij terugkeer naar Afghanistan. UNHCR heeft in de laatste richtlijnen van 30 augustus 2018 personen die lijden aan psychologische problemen opgenomen onder de profielen die vervolging riskeren :

**Persons with disabilities, including in particular persons with mental disabilities, and persons suffering from mental illnesses are reportedly subjected to ill-treatment by members of society, including their own family members, on the grounds that their illness or disability is a punishment for sins committed by the persons affected or by their parents* 506 *Persons with disabilities face discrimination and limitations in access to employment, education and to adequate health care,507"* (stuk 4, pg80).

Voor terugkeerders is dit risico nog groter:

"Returnees suffering from mental health disorders can sometimes be abandoned by their families: shame is often associated with mental health troubles as disorders are thought to be the result of demons (djinn) that have taken over an individual. As a result, some families chase the family member suffering from mental health issues or lead him to be chained in front of a shrine. Others are left to beg in the streets. In such circumstances, returnees become extremely vulnerable as not only do they suffer from mental health issues; they are also unable to provide for themselves. They then become prey for drug traffic, prostitution, human smugglers, warlords or the Taliban." Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017, in *Asylos, COI Compilation - Afghanistan. Situation of Young Male 'Westernised' Returnees to Kabul, August 2017, (...)* (stuk 4, pg.80).

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land .

Zowel de Terugkeerrichtlijn als de Vreemdelingenwet leggen bijgevolg de verplichting op om rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand, alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen die lijden aan een geestesziekte in Afghanistan het voorwerp uitmaken van stigma en schaamte, en zelfs door hun eigen familie en gemeenschap worden mishandeld. In de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR met betrekking tot Afghanistan worden personen met geestesziekten expliciet aangehaald als risicoprofiel.

Verwerende partij diende dan ook zowel het stigma en het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door de Afghaanse maatschappij en zelfs de eigen familie in rekening te brengen bij de toetsing aan artikel 3 EVRM, als verzoekers gezondheidstoestand zelf en in de mate deze zou verslechteren bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan Verwerende partij heeft deze toetsing in casu volledig nagelaten en heeft slechts in de meest oppervlakkige termen verzoekers psychische problemen en opvolging bij Solentra vermeld."

Verzoeker concludeert: "Verwerende partij heeft geen artikel 3 EVRM onderzoek gedaan naar de actuele situatie in Afghanistan, heeft geen idee naar waar ze verzoeker precies gaan terugbrengen en wat de situatie op die specifieke plek is, heeft geen onderzoek gedaan naar verzoekers huidige profiel en heeft geen recente algemeen beschikbare landeninformatie van UNHCR of EASO betrokken in haar

inschatting, nog heeft ze rekening gehouden met de recente rechtspraak van Uw Raad. Verzoeker loopt prima facie een ernstig risico op een artikel 3 EVRM schending bij terugkeer naar Afghanistan.”

2.3.2.2 In de nota met opmerkingen zet de verwerende partij hieromtrent het volgende uiteen:

“(…) Verder benadrukt verweerder dat, in zoverre verzoekende partij verwijst naar de situatie in het district Surkhrod, zij niet aantoont dat zij effectief zal worden teruggeleid naar het Surkhrod.

Vooreerst wijst verweerder erop dat uit het administratief dossier blijkt dat ten tijde de asielaanvraag van verzoekende partij werd getwijfeld aan het feit dat zij afkomstig zou zijn van het district Surkhrod.

Bovendien zal verzoekende partij – eens een laissez-passer wordt afgeleverd – worden teruggeleid naar Kaboel en niet naar het district Surkhrod. Repatriëringen naar Afghanistan gebeuren immers altijd via de Hamid Karzai International Airport te Kaboel.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar een aantal rapporten over de situatie in Kaboel stelt de verweerder vast dat er in casu geen sprake is van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij zich beperkt tot het verwijzen naar enkele algemene rapporten zonder deze op haar eigen situatie te betrekken;

- de asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten;

- dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen tijdens het verhoor dd. 11.03.2019 reeds werden beoordeeld in haar asielaanvraag dd. 09.12.2015;

- verzoekende partij niet aantoont dat zij gedurende de jaren dat zij alleen in Afghanistan verbleef zij reeds het doelwit was van vervolging omdat haar broer werkte als tolk voor de overheid;

- de door verzoekende partij aangehaalde socio-economische argumenten geen schending van art. 3 van het EVRM aantonen.

Verder stelt verzoekende partij dat haar relatie met een Belgisch meisje niet zal worden aanvaard door de Afghaanse samenleving.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij niet aantoont dat een relatie met een Belgisch meisje aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM.

Bovendien klemmt deze stelling des te meer nu verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat haar ouders op de hoogte zijn van deze relatie en deze aanvaarden.

Tot slot stelt verzoekende partij dat zij lijdt aan ernstige psychologische problemen die haar in gevaar kunnen brengen bij haar terugkeer naar Afghanistan.

Verweerder laat verder gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit de uiteenzetting van verzoekende partij kan evenwel geenszins worden afgeleid dat de gezondheidstand van verzoekende partij dermate ernstig is dat zij niet kan worden verwijderd.

Bovendien werd in de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat zij in therapie is bij een psycholoog (Solantra).

De gemachtigde van de Minister heeft geheel terecht geoordeeld dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Deze vaststellingen zijn wel degelijk afdoende om te besluiten dat er geen sprake is van een schending van art. 3 van het EVRM en hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de gemachtigde een gedegen onderzoek heeft gevoerd naar een vermeende schending van art. 3 van het EVRM.

Verweerder benadrukt hierbij de zware bewijslast die op de verzoekende partij rust om een schending van art. 3 van het EVRM aannemelijk te maken, waarin zij in casu niet slaagt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM zou geschonden zijn.”

2.3.2.3 Bespreking

De bevels- en de terugleidingscomponent van de bestreden beslissing vermelden uitdrukkelijk artikel 7 van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslag.

Het eerste en het tweede lid van deze wetsbepaling luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden. (...)”

Verzoeker levert in zijn middel kritiek op een aantal overwegingen betreffende zijn specifieke situatie, maar hij betwist noch weerlegt de simpele vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat *“De betrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.”* Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet verplicht aan verzoeker een bevel om het grondgebied af te leveren. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de beslissing op dit punt niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

Uit de beslissing blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Antwerpen werd gehoord en verklaarde dat hij niet terug kan naar Afghanistan omdat hij er nog steeds problemen zou hebben.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot zijn opgeworpen vrees het volgende gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 09.12.2015. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 11.03.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij maakt enkel gewag van psychologische problemen waarvoor hij in therapie is bij Solentra. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Waar verzoeker zich de vraag stelt naar waar hij precies zal worden teruggeleid bevestigt de verwerende partij dat *“repatriëringen naar Afghanistan gebeuren (...) altijd via de Hamid Karzai International Airport te Kaboel.”*.

Verzoeker merkt vervolgens op dat de veiligheidssituatie, rekening houdende met zijn persoonlijke situatie, in Kaboel niet is onderzocht. De verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest nr. 201 538 van 22 maart 2018 van de Raad kan niet volstaan. Immers, in het voormeld arrest wordt geen geloof gehecht aan zijn afkomst uit Shamsapoor, district Surkhrod.

De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM grotendeels inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t, C-465/07, § 28 en HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, § 33 en § 35). Uit het arrest nr. 201 538 van 22 maart 2018 blijkt dat verzoekers vrees grondig werd onderzocht en beoordeeld in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij inclusief werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering en/of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

Het arrest nr. 201 538 stelt in dat verband: *“Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek naar België verbleef in het district Surkh Rod, provincie Nangarhar, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.*

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), quod non in casu.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat in het voormeld arrest van de Raad de veiligheidssituatie in Kaboel, rekening houdende met zijn persoonlijke situatie, niet is onderzocht.

Verzoeker betoogt verder dat Kabul geen veilig vestigingsalternatief biedt omdat hij er zal uitgesloten worden van de basisvoorzieningen. Verzoeker verwijst hiervoor naar een rapport van EASO, COI Report Afghanistan, Security situation update, may 2018; UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018; rechtspraak van de Raad en andere rapporten. Verzoeker meent dat hij als jonge verwesterde Afghaan een risicoprofiel vertoont, te meer nu hij geen netwerk meer heeft in Kaboel. Zijn familie verblijft in Turkije. Hij verwijst naar de stukken 3 in bijlage van het verzoekschrift. Daarnaast heeft hij psychologische problemen en is zijn broer erkend vluchteling in België.

In die omstandigheden, en gelet op de verschillende verwijzingen naar de veiligheidssituatie in Kaboel en het risicoprofiel van verzoeker, kan verzoeker worden gevolgd waar hij betoogt dat onzorgvuldig werd gehandeld doordat niet afdoende rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie in het licht van de beoordeling van artikel 3 van het EVRM, minstens werd hierover niet afdoende gemotiveerd.

De Raad stelt bovendien vast dat waar verzoeker benadrukt dat hij 'geen netwerk meer heeft in Afghanistan' de bestreden beslissing het volgende motiveert: "*Verder stelt betrokkene dat hij in Afghanistan geen familie meer heeft, terwijl uit zijn asiëldossier blijkt dat zijn ouders, twee zussen en twee broers wel nog in Afghanistan verbleven.*". Verzoeker toont evenwel aan, aan de hand van de stukken in bijlage van het verzoekschrift, dat zijn familie over een verblijfsvergunning beschikken in Turkije. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de actualisering van de feiten en de loutere verwijzing naar de verklaringen van verzoeker in het asiëldossier is *in casu* niet zorgvuldig. Aldus maakt verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het kader van artikel 3 van het EVRM *prima facie* aannemelijk.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

2.3.2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Te dezen is dit het geval.

3. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 maart 2019 (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

Voorzitter,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

N. MOONEN